

Blot anti-zionisme

Kristeligt Dagblad

Fredag 18. november 1988

Kronik

Af
Kai Kjær-Hansen

Leif Munksgaard er efter eget udsagn i KD d. 15. nov. »blot« anti-zionistisk ikke antisemit, DMS, hans arbejds-giver, er heller ikke antisemitisk, siger han. Jeg tror ham! Om DMS er anti-zionistisk, giver han ikke svar på. Det må et svar fra DMS kunne klargøre!

Naturligvis kan man være anti-zionistisk uden at være antisemit. De anti-zionistiske jøder er det bedste eksempel herpå. Desværre klagør Munksgaard ikke, at der findes forskellige former for zionisme og forskellige former for jødedom. Alt går op i en helhed for ham. For mig er det et vrangbillede han præsenterer.

For Munksgaard forsvinder vigtige forskelle ude i den arabiske ørken. Han kender den arabiske verden. Og postuleringer, at sådan er der i den zionistiske israelske stat. Tag dog til Israel - mand! Find dog ud af, at det kun er i den arabiske ørken eller ved et skrivebord, eller når man alene støtter sig til »Det mellemøstlige kirkelige Råd«, at man, uden modifikationer kan hævde, at Mellemøstens kirke har fundet det rigtigt »ikke at drive noget særligt evangeliserende arbejde blandt muslimer - eller blandt jøder«.

Et andet Råd, som Munksgaard forbigår i tavshed, nemlig »Det forenede kristne Råd i Israel«, som består af evangelikale kirker, menigheder og organisationer, som dels arbejder blandt arabe-/muslimer, dels blandt jøder, evangeliserer i tale og på tryk og i mødet med både muslimer og jøder. Selv om de lever i en zionistisk stat!

Når Munksgaard taler om, hvordan forholdene er i visse arabiske stater, tror jeg ham. Men hans slutninger fra kendskabet til islamiske stater og til forholdene i Israel - til zionismen - er uheldige. Mildt sagt! Hanskiver bl.a. at det i sand islamisk tradition er almindeligt, »at samfundet skal være et religiøst enheds-samfund, - og det samme gør sig vist gældende i Israel. Men kristne i Mellemøsten mener, at dette er forkert«.

Og videre: »Fælles for zionismen og for Islam er det nemlig, at man ønsker at skabe et enhedssamfund, hvor der per definition ikke bliver plads til den enkeltes frie religiøse valg - og derfor bliver der heller ikke plads til at drive kristent missionsarbejde. Kristus må faktisk ikke forkyndes i sådanne samfund«.

Når det gælder Israel, er der kun at sige - undskyld mig

- vrøvl til dette! Det er jo ganske enkelt ikke sandt, at der ikke er plads til at drive kristent missionsarbejde i det zionistiske - Israel. At Jesus Messias også er jødernes frelser forkyndes ikke blot i menighederne i Israel - hvad enten de er ledede af udenlandske missionsorganisationer eller messianske jøder/kristne jøder - men gademission drives visse steder i Israel, f.eks. i Haifa og Tel Aviv.

Jeg hævder ikke, at vilkårene for kristen mission er uden vanskeligheder i Israel. Det er nemlig ikke det spørgsmål, Munksgaard lægger op til. Jeg benægter ikke, at der findes antimissionsorganisationer i Israel, som undertiden - fra en kristen synsvinkel - benytter meget kritisable metoder i deres kamp mod missionen. Jeg skjuler heller ikke, at der er ortodokse kredse, som - hvis de havde magten - ville forbyde al form for kristen mission. Denne magt har de ikke haft, og de religiøse partier vil næppe få den, selv om de efter at være gået styrket ud af valget sandsynligvis vil forsøge at få nogle stramminger igennem, som ikke blot kan få konsekvenser for kristen mission og messianske jøder, men også for mange sekulariserede jøder.

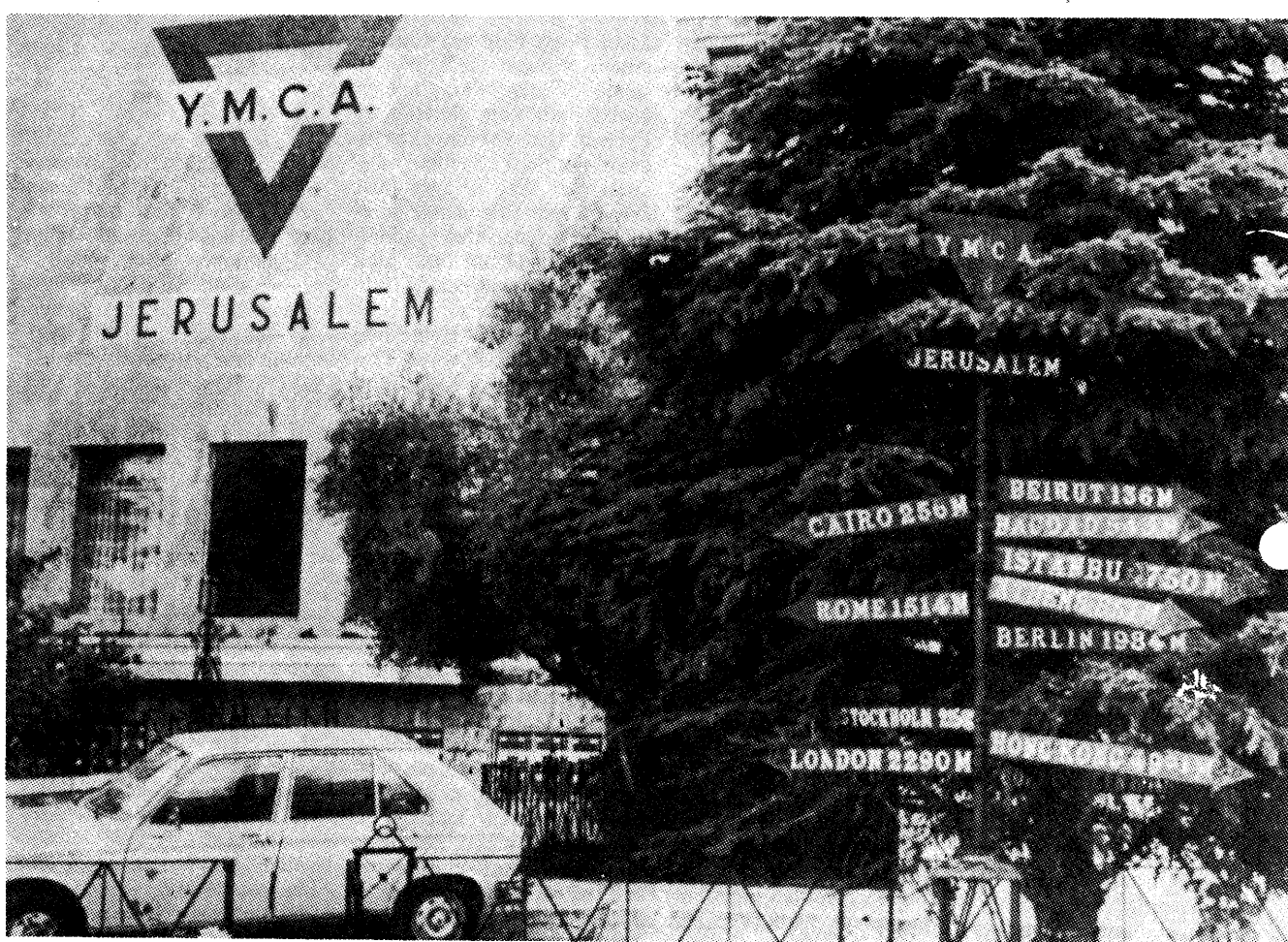
Zionisme er ikke så entydig en størrelse, som missionær Leif Munksgaard præsenterer for læserne, skriver redaktør, teol. dr. Kai Kjær-Hansen, konsulent for Den danske Israelsmission. Der er flere, for ikke at sige mange, former for zionisme. Lad dem komme på bordet, før nogen tager stilling til et skræmmebillede, der bør forkastes. (Leif Munksgaards kronik stod i KD 15.ds.).

»Det er jo ganske enkelt ikke sandt, at der ikke er plads til at drive kristent missionsarbejde i det zionistiske - Israel«, skriver dagens kronikør.

Men der findes intet forbud mod mission i Israel, som Munksgaard siger. Der findes en lov fra 1977 som i populær tale kaldes »Anti-missions loven«. Den forbyder bestikkelse i forbindelse med mission og konvertering. Og det er noget helt andet end forbud mod mission.

Jeg benægter heller ikke, at kristne jøder/messianske jøder har store problemer, hvad angår deres status som jøder i staten Israel. Israels Højesteret har i et par tilfælde udtalt sig om denne sag. Indtil videre gælder, at en døbt jøde ikke er at betragte som en jøde. Dette er ironisk nok det samme, som kristne kirker generelt har sagt op gennem tiderne! Men det bliver det ikke rigtigere af. Almindeligvis protesterer kristne jøder imod dette.

Men ellers nyder de i princippet alle de rettigheder,

som den demokratiske stat Israel yder sine borgere. Også rettigheder til - i tale og på tryk - at sige, at Jesus er Israels frelser. Her i efteråret bragte f.eks. tre israelske aviser en helsides annonce - for ikke at sige kristen traktat - indrykket af messianske jøder.

Og der kunne nævnes meget andet, f.eks. det forhold, at Den danske Israelmissions avis flere gange åbent har kritiseret Israel uden fare for at missionens udsendinge vil blive udvist af landet. Noget lignende kan man jo prøve i organisationer, der har missionærer i arabiske lande og så finde ud af, hvad konsekvenserne muligvis kunne blive!

Det er endvidere - mildt sagt - ikke særligt klagørende, at Munksgaard uden videre hævder, at zionismen som sådan ønsker at skabe et enhedssamfund, hvor der ikke

er plads for den enkeltes religiøse valg. Måske er der former for zionisme, der mener det. Hvad véd jeg? I ethvert samfund er der fanatikere. Og den sidste fanatiker er næppe død.

Men sagen er jo, at zionisme ikke er en så entydig størrelse, som Munksgaard præsenterer for læserne. Der er jo flere - for ikke at sige mange - former for zionisme. Lad os få disse på bordet! Først da kan man tage stilling. Et skræmmebillede kan man ikke tage stilling til. Det skal forkastes.

For Munksgaard er tingene enkle. For mig horribelt enkle«. Et par smagsprøver. Han siger, »at både det zionistiske og det islamiske idegrundlag for enhedssamfund og teokrati er forkert«. Men sagen er jo, at det var de ikke-religiøse zionister, som modsatte sig, at den moderne stat Israel i

1948 skulle være et teokrati! Israel fik af den grund ikke en Grundlov, men derimod kun en Uafhængighedserklæring. Denne garanterer er imidlertid en social og politisk ligestilling for alle borgere uden hensyntagen til religion, race og køn. Ligeledes garanterer den frihed i spørgsmål om religion, samvittighed, uddannelse og kultur. På denne baggrund nærmer det sig demagogi at knytte zionisme og teokrati sammen - som Munksgaard gør. Forholdene er langt mere komplicerede.

Og det er de også, når der skal tales om en kristen zionisme, en forestilling Munksgaard kraftigt vender sig imod og med henvisning til »Det mellemøstlige kirkelige Råd«. Der er givetvis andre, der kan tale langt mere positivt om en kristen zionisme, end jeg kan. Jeg har mine reservationer. Men jeg vil un-

der ingen omstændigheder diskutere det på det plan, som Munksgaards kronik lægger op til.

Jeg gentager: Rejs dog til Israel og luk øjnene op sammenlign med forhold visse arabiske lande - og lad os så få »Et værdigt alternativ« til den kronik.

Der findes faktisk palæstinensiske kristne som - når de tænker på deres tro og trosfrihed - frygter en islamisering. Indtil videre har Israel dannet et bolværk mod dette. Og skulle det lykkes - Gud forbyde det! - at staten Israel blev islamiseret, så standser Islams felttog ikke med okkupering af Israel. Islam har det nemlig på samme måde som kristendom: Vi kan aldrig få nok. Vi standser ikke før, at alle er med. Islam på sin måde, kristentroen på sin måde.

Vel at mærke!